

1. nagovor: Pet prvih sobot od januarja do maja 2016

(od januarja do maja 2016)

1) Povezanost s svetim letom usmiljenja

Na prihod kipa fatimske Marije romarice se bomo po priporočilu naših škofov dobro pripravili s pobožnostjo **petih prvih sobot na fatimski način**, kakor sta jo v posebnem razodetju sestri Luciji naročila Jezus in Marija, potrdil pa fatimski škof, pri nas pa prvič škof Gregorij Rožman. Tako bomo pripravljene na posvetitev in izročitev posameznikov in družin Jezusovemu in Marijinemu Srcu na koncu obhajanja petih prvih sobot. To bo tudi prispevek k obhajanju stoletnice fatimskih sporočil, ki sta jih angel miru in Devica Marija dala trem pastirčkom in vsemu svetu v letih 1916 in 1917.

Hkrati bo obhajanje petih prvih sobot s svojimi zakramentalnimi, pravnimi in molitvenimi prvinami znaten **doprinos k obhajanju leta usmiljenja**. K prvosobotni pobožnosti na fatimski način namreč spadajo: zakrament sprave, sveto obhajilo, molitev rožnega venca in petnajst minut premišljevanja ene ali več skrivnosti rožnega venca. V letu 2016 bomo obhajali tudi **desetletnico treh najmlajših slovenskih škofij**: celjske, murskosoboške in novomeške.

Splošno pobožnost prvih sobot je že pred Fatimo priporočal papež sv. Pij X. in obstoji predvsem v prejemu svetega obhajila v zadoščenje Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Pri pobožnosti petih prvih sobot na fatimski način pa gre še za nekaj več. Poleg spovedi in svetega obhajila spada k pobožnosti petih prvih sobot tudi molitev enega dela rožnega venca in vsaj 15 minut premišljevanja ene ali več skrivnosti rožnega venca. Vse to izvršujemo v zadoščenje in spravo Marijinemu brezmadežnemu Srcu in po njem Jezusovemu presvetemu Srcu.

2) Kako se je začela pobožnost petih prvih sobot

Najstarejši fatimski vidkinji Luciji se je 10. decembra 1925 prikazala presveta Devica v svetlečem oblaku in ob strani držala Jezuščka. V roki je imela s trnjem obdano srce. Trni, ki se zabadajo v to srce in ga vedno znova ranijo, pomenijo naše grehe. To je povedal tudi mali Jezus, ki je takrat rekel Luciji:

»Imej sočutje do Srca tvoje presvete Matere, obdanega s trni, s katerimi ga nehvaležni ljudje nenehno prebadajo, ne da bi kdo napravil eno samo pravno dejanje, da bi jih izvlekel.«

Marija je Luciji dala naročilo glede širjenja pobožnosti petih prvih sobot in obljubila tistim, ki jo bodo obhajali, milost zveličanja. Glavne Marijine besede se glasijo:

»Hčerka moja, glej moje Srce, obdano s trni, katerega nehvaležni ljudje nenehno prebadajo s svojimi kletvami in nehvaležnostmi. Vsaj ti si prizadevaj, da me tolažiš, in jim povej, da bom vsem tistim, ki se bodo pet mesecev, vsakokrat na prvo soboto, spovedali, prejeli sveto obhajilo, zmolili rožni venec in mi petnajst minut v premišljevanju petnajstih skrivnosti rožnega venca delali družbo v spravo za grehe, v njihovi smrtni uri stala ob strani z vsemi potrebnimi milostmi za zveličanje njihovih duš.«

Pozneje je Jezus sam spodbujal sestro Lucijo, naj si prizadeva za razširitev pobožnosti petih prvih sobot. Ona je storila vse, kar ji je bilo mogoče, čeprav so se pokazale mnoge težave. Vse do konca svojega skoraj stoletnega življenja je pospeševala češčenje Marijinega brezmadežnega Srca.

Pristojni leirijski (fatimski) škof je pobožnost petih prvih sobot razglasil v Fatimi 13. septembra 1939. Dal je natisniti tudi podobice naše Gospe z razlago te pobožnosti. Začela se

je širiti med ljudmi po škofijah in župnijah, ne le na Portugalskem, ampak tudi drugod. Pri nas so jo prvič obhajali leta 1943.

2. nagovor: Človek je ustvarjen za večnost

1) Naš cilj so nebesa

Prvosobotna pobožnost nas usmerja v nebesa in nas uči, kako naj živimo, da jih bomo dosegli. Če resno sodelujemo, nam Devica Marija zagotavlja vse milosti, ki so potrebne za zveličanje. Mnogi danes ne verjamejo v posmrtno življenje ali pa njihovo vero ogroža dvom. Od stotih Slovencev jih le 50 verjame v Boga in le 30 v večno življenje, čeprav se jih 70 še prišteva h katoliški Cerkvi. Ali smo mi sami trdno prepričani, da s smrtjo ni vsega konec, ampak se z njo pravo življenje šele začne? Jé Bog, jé večnost! Naša duša je neumrljiva! Jezus in Marija nas živa in poveljučana pričakujeta v nebesih. To nas uči naša vera. Bog to vedno znova potrjuje, tudi na izreden način po prikazovanjih angelov in Device Marije pa tudi samega Jezusa.

Tako se je zgodilo v Fatimi na Portugalskem pred skoraj sto leti, ko sta se trem otrokom prikazala in jih nagovorila angel miru in Devica Marija. Dogodki v Fatimi, kot vsako pristno prikazanje, so najprej dokaz za obstoj živega Boga, Device Marije, angelov in svetnikov. Trije fatimski pastirčki, devetletna Lucija, osemletni Frančišek in šestletna Jacinta, so ob trikratnem srečanju z angelom 1916 izkustveno doživeli srečanje z Božjim svetom, prav tako naslednje leto, ko se jim je šestkrat prikazala in jih nagovorila Devica Marija.

2) Devica Marija nas pričakuje v nebesih

Nebeška Mati je že pri prvem prikazanju, 13. maja 1917, pastirčkom povedala, da je iz nebes, in je tudi njim zagotovila, da bodo prišli tja. Lucija se je namreč opogumila in jo vprašala:

‘Bom tudi jaz šla v nebesa?’

‘**Da, pojdeš.**’

‘In Jacinta?’

‘**Tudi.**’

‘In Frančišek?’

‘**Tudi on bo šel, vendar mora zmoliti še veliko rožnih vencev.**’

Ob Marijinem zagotovilu Luciji, da bo prišla v nebesa, je vidkinja povedala: »Notranje veselje, ki sem ga tedaj občutila, je bilo nepopisno.« Podobno se je izrazil že sv. Pavel, ko je rekel, da »oko ni videlo in uho ni slišalo in v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo« (1 Kor 2,9).

3) Ljudi rešujemo za nebesa z molitvijo in žrtvijo

Marija je 13. maja 1917 v Fatimi naročila, da mora Frančišek zmoliti še veliko rožnih vencev, preden bo šel v nebesa. To naročilo velja za nas vse. Prav je imel sv. Alfonz Marija Ligvorij, ko je rekel: »Le tisti zna prav živeti, kdor zna prav moliti. Kdor bo molil, se bo zveličal; kdor ne bo molil, se bo pogubil.«

Marija nas hoče opomniti na nujnost molitve. Z njo rastemo v veri, upanju in ljubezni ter se povezujemo z Bogom, ki je naš zadnji cilj in smisel vsega našega življenja. Že angel miru je pri svojem prvem prikazanju, spomladi 1916, naučil fatimske pastirčke posebno molitev, ki je prav primerna za leto vere in uresničevanje Slovenskega pastoralnega načrta:

**Moj Bog, verujem vate,
molim te, upam vate
in te ljubim nadvse.
Prosim te odpuščanja za tiste,
ki ne verujejo, ne molijo,
ne upajo in te ne ljubijo.**

Fatima je v tej luči klic k poglobljeni veri, upanju in ljubezni ter je po besedah bl. Janeza Pavla II. danes bolj aktualna kakor kdajkoli prej. Hkrati je povabilo k slavljenju Boga in k prošnji za tiste, ki v Boga ne verujejo, ga ne molijo, vanj ne upajo in ga ne ljubijo. Pastirčke je angel takoj od začetka napotil k apostolski dejavnosti, k reševanju ljudi za nebesa, in sicer najprej z molitvijo zanje. Tako so tudi sami rastli v ljubezni, ne le do Boga, ampak tudi do bližnjega.

Posebno zveličavna je molitev, ki je povezana z žrtvijo, darovano Bogu iz ljubezni do njega in do ljudi. Fatimske pastirčke so večkratne Marijine prošnje, in še posebej videnje pekla (13. julija 1917), močno spodbudile k reševanju ljudi za nebesa. V ta namen so veliko molili in se žrtvovali. Nobena žrtev jim ni bila pretežka. S tem so se posvetili, saj je Frančiška in Jacinto že leta 2000 sv. Janez Pavel II. razglasil za blažena, za Lucijo pa tudi teče postopek.

Naj nas njihov junaški zgled spodbudi, da bomo tudi mi z molitvijo in žrtvijo reševali ljudi za nebesa. Iz ljubezni do Boga in ljudi sprejeta ter Kristusu na križu pridružena žrtev dobiva vrednost iz njegove žrtve ter je zato najučinkovitejša molitev in več kot molitev. Prilik za žrtev ni treba iskati, saj nam vsak dan prinese kaj težkega, pri čemer se mora izkazati naša potrpežljivost. Že poklicne in stanovske dolžnosti so dostikrat povezane s križem.

V večnosti bomo spoznali, koliko ljudi je Bog rešil za nebesa na podlagi naših molitev in žrtev. Zato bomo radi poslušali Marijo, ki je fatimskim pastirčkom 19. avgusta 1917 z žalostnim izrazom naročila:

»Molite, veliko molite in delajte žrtve za grešnike. Veliko duš namreč gre v pekel, ker ni nikogar, ki bi se zanje žrtvoval in molil zanje.«

3. nagovor: Češčenje Marijinega brezmadežnega Srca

1) Zakaj govorimo o Marijinem Srcu?

Kadar omenjamo Marijino Srce, mislimo na njeno osebo z vsem njenim notranjim duhovnim bogastvom, predvsem z njeno ljubeznijo. Srce je pri tem simbol, ki kaže na globljo stvarnost. Častiti Marijino Srce pomeni: občudovati, častiti in premišljevati njeno duhovno življenje z vsemi krepostmi, predvsem z njeno ljubeznijo do Boga in ljudi. Pri tem češčenju ona naše srce upodablja po Jezusovem Srcu.

Prve sobote so le ena od oblik češčenja Marijinega brezmadežnega Srca. Marijino Srce namreč zavzema v fatimskem sporočilu središčno mesto. Pri drugem prikazanju trem fatimskim pastirčkom, 13. junija 1917, je Marija rekla, da bo Jacinto in Frančiška kmalu vzela v nebesa. Luciji pa je napovedala:

»Ti pa ostaneš tu še nekaj časa. Jezus hoče s tvojim sodelovanjem doseči, da me bodo ljudje spoznali in ljubili. Na svetu hoče vpeljati pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Tistemu, ki se je bo oklenil, obljudim zveličanje. Te duše bo Bog ljubil kakor cvetlice, s katerimi krasim njegov prestol.«

Lucija je tu dobila življenjsko nalogo: razširjanje češčenja Marijinega brezmadežnega Srca. Da bi to čudovito poslanstvo čim bolje izpolnila, ji je Bog naklonil skoraj sto let duhovno bogatega in apostolsko dejavnega življenja. Tudi njena sestrična Jacinta jo je pred svojo zgodnjo smrtjo spodbujala, naj ljudem pove, da hoče Bog na svetu vpeljati češčenje Marijinega brezmadežnega Srca. Srce Jezusovo hoče, da se ob njem časti Marijino brezmadežno Srce.

2) Smisel zadoščevanja Marijinemu brezmadežnemu Srcu

Ena od oblik češčenja je zadoščevanje Marijinemu Srcu. Z grehi se je človeštvo oddaljilo od Boga in je v nevarnosti večnega pogubljenja. Marija kot Mati vsega človeškega rodu je zanj zaskrbljena, zato nas s prikazovanji v Fatimi in drugje opozarja, da smo v svoji pretirani zagledanosti v ta svet pozabili na poslednje reči. Hoče nam pomagati k pravemu spoznanju in ljubezni. Zato nam je razodela svoje brezmadežno Srce, da bi nas rešila in nas privedla v globine Jezusovega Srca.

Po drugem prikazanju, 13. junija 1917, so pastirčki na dlani Marijine desne roke zagledali srce, obdano s trni, ki so se zabadali v srce. Pastirčki so razumeli, da je bilo Marijino brezmadežno Srce žaljeno z grehi človeštva in je hotelo zadoščevanja. Od tega prikazanja naprej so v srcu čutili še bolj gorečo ljubezen do Marijinega brezmadežnega Srca. Ob tem so duhovno rastle, kajti ljubezen je tista sila, ki edina more človeka spremeniti in posvetiti.

Prvosobotna pobožnost je usmerjena predvsem v zadoščevanje za sramotenje Marijinega brezmadežnega Srca. Beseda *zadoščevanje* v fatimskih sporočilih nam ni kar takoj razumljiva. Večkrat bi jo lahko zamenjali z besedo *sprava*. Niti Marija niti Jezus zase ne potrebujeta našega zadoščevanja, čeprav oba naši grehi zelo prizadenejo, na kar kaže tudi trnje okrog srca v Marijini roki. Zadoščevanje in spravo potrebujemo mi ljudje, kadar se porušijo ali zrahljajo naši odnosi do Jezusa in Marije, da bi se ponovno vzpostavili ali okrepili. Katekizem katoliške Cerkve nas uči: »Greh rani in oslabi grešnika samega, pa tudi njegove odnose z Bogom in z bližnjim« (KKC 1459). Naša zveza z Jezusom in Marijo ter seveda z bližnjim se mora normalizirati in ponovno zaživeti v ljubezni.

Jezus je sicer na križu že zadostil za vse naše grehe in nas je spravil z Očetom, vendar moramo pri spreobrnjenju in spravi sodelovati tudi mi, da si pridobimo polnost duhovnega zdravja in se upodobimo po Kristusu. Z zadoščevanjem in spravo z Božjo pomočjo popravimo raznovrstni nered, ki ga je povzročil greh. Hkrati pokažemo svoje sodelovanje in se pripravimo na sprejem Božjih darov. V nas samih se z delovanjem Svetega Duha in našim sodelovanjem nekaj premika; oblikujemo se po Jezusovem in Marijinem Srcu.

3) Marija nas kot romarje vodi v nebesa

Papež Benedikt XVI. je kot romar v Fatimi 2010 dejal: »V Fatimi nas Devica Marija vse vabi, da gledamo na zemljo kot na kraj svojega romanja proti dokončni domovini, ki so nebesa. V resnici smo mi vsi romarji in potrebujemo Mater, da nas vodi.«

Češčenje Marijinega brezmadežnega Srca je po Božji volji sredstvo za rešitev ljudi za večno srečo, sredstvo, ki vodi k spreobrnjenju in svetemu življenju, k življenju iz vere, upanja in ljubezni. Marija je to trem fatimskim otrokom razodela 13. julija 1917 po videnju pekla v drugem delu fatimske skrivnosti. Lucija pripoveduje:

»Kakor da bi hoteli prositi pomoči, smo prestrašeni povzdignili pogled k naši Gospe, ki nam je z dobroto in žalostjo rekla:

'Videli ste pekel, kamor pridejo duše ubogih grešnikov. Da bi jih rešil, hoče Bog na svetu vpeljati pobožnost do mojega brezmadežnega Srca.'«

Marijino brezmadežno Srce bije za nas in nas hoče rešiti za srečno večnost. Sveta nebesa se sklanjajo h grešni zemlji. V času hitrega prodiranja verske brezbriznosti in nevere Devica Marija kliče vsemu svetu: »Ljudje, zganite se! Ni vseeno, kako živite! Ne bodite zakopani samo v zemljo! Bog je usmiljen in pričakuje, da se spreobrnete in zaživite novo življenje!« Kar je Marija dosegla pri treh otrocih, bi rada tudi pri nas. Pastirčki so imeli stalno pred seboj nebesa kot svoj cilj. Za nebesa so z velikimi žrtvami reševali grešnike. Ali jih hočemo vsaj nekoliko posnemati?

4. nagovor: Izročitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu

Vsako prvo soboto v mesecu se s posebno molitvijo izročimo (posvetimo) Marijinemu brezmadežnemu Srcu, posebej z besedami: »Danes se izročimo tvojemu brezmadežnemu Srcu.« Pobožnost petih prvih sobot nas hoče temeljito pripraviti na posvetitev in izročitev Jezusovemu in Marijinemu Srcu.

1) Bistvo izročitve (posvetitve)

Izročitev (posvetitev) Marijinemu brezmadežnemu Srcu je najodličnejša oblika češčenja Božje Matere, saj s tem na neki način vstopimo v njeno Srce, ki postane naš dom. Če v soglasju s to izročitvijo tudi živimo, nas bo Devica Marija po smrti sprejela v nebeško slavo, na začetni in zakrit način pa bomo te slave deležni že na zemlji.

Izročitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu je popolna in nepreklicna podaritev sebe naši duhovni Materi in po njej Jezusu Kristusu. Njej se izročimo ne le v varstvo, ampak v last, da svobodno razpolaga z nami. Pravzaprav gre pri tem za obnovitev krstnih obljub. Tako se je Materi Mariji izročal sv. Janez Pavel II. s svojim papeškim geslom, ki je postalo njegova življenjska usmeritev: »Ves sem Tvoj!«

Izročitev (posvetitev) je toliko rodovitnejša, kolikor bolje je bila pripravljena. Seveda pa ni dovolj, če posvetilno molitev samo zmolimo. Treba je v soglasju z njo tudi živeti. Izročitev globoko posega v naše življenje in nas vodi na pot spreobrnjenja in novega življenja. To je življenje iz krsta in drugih zakramentov, življenje po evangeliju, v zvesti hoji za Kristusom in Marijo.

Naša izročitev se ne ustavi pri Mariji, ampak se po njej usmerja k Bogu. Marija je Bogu najbližja. Če se izročimo njej, najhitreje in z največjo gotovostjo dosežemo Boga. Po Mariji k Jezusu! Popolnoma se izročimo Mariji zato, da bi bili popolnoma Jezusovi in Očetovi. Ker je Devica Marija polna Svetega Duha, on po izročitvi Mariji v obilnejši meri deluje tudi v nas in nas posvečuje.

2) Različne oblike izročitve (posvetitve)

Najvišja oblika izročitve (posvetitve) Marijinemu brezmadežnemu Srcu je izročitev (posvetitev) vesoljne Cerkve in sveta. Izvršil jo je papež Pij XII. leta 1942, kakor je papež Leon XIII. leta 1899 Cerkev in ves svet posvetil presvetemu Jezusovemu Srcu.

Papež Janez Pavel II. je 25. marca 1984, v povezanosti z vsemi škofi sveta, izročil Cerkev in ves svet ter posebej ruske narode Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Tako je izpolnil prošnjo Boga, ki jo je Devica Marija posredovala sestri Luciji leta 1929:

»Prišel je trenutek, ko Bog prosi svetega očeta, naj v občestvu z vsemi škofi sveta posveti Rusijo mojemu brezmadežnemu Srcu. Obljublja, da jo bo po tem sredstvu rešil (...)«

Po tem nadvse pomembnem dogodku posvetitve se je začelo propadanje komunizma, ki je privedlo do razpada Sovjetske zveze in drugih komunističnih vladavin ter do padca berlinskega zidu.

V jubilejnim letu 2000 je papež Janez Pavel II. to posvetitev ponovil. Papež Benedikt XVI. je v letu duhovništva 2010 v Fatimi posvetil Marijinemu brezmadežnemu Srcu vse duhovnike.

Poleg posvetitve človeštva in Cerkve ugajajo Bogu tudi posvetitve narodov, škofij, župnij, stanov in družin ter posameznikov. Vsekakor ima pri vsaki posvetitvi (izročitvi) posebno težo osebna odločitev vsakega posameznika.

Aprila 1943 je papež Pij XII. prosil vse škofo po svetu, naj posebno častijo Marijino brezmadežno Srce in mu posvetijo svoje škofije. Številni škofje so se vabilu odzvali in posvetili Marijinemu brezmadežnemu Srcu svoje škofije.

3) Posvetitev v Sloveniji

Pri nas je škof Rožman ljubljansko škofijo pred podobo brezjanske Marije Pomagaj v stolnici posvetil Marijinemu brezmadežnemu Srcu 30. maja 1943. Pridružili so se mu duhovniki in verniki po župnijah ljubljanske škofije. Kolikor so mogle, so posvetitev izvedle tudi druge župnije. Verniki so se na posvetitev pripravljali z množičnim obhajanjem petih prvih sobot od januarja do maja 1943. Neposredna priprava pa je bila na spravni in spokorni dan, 29. maja 1943.

Jugoslovanski škofje, med katerimi so bili tudi slovenski, so posvetitev obhajali v Rimu, med drugim vatikanskim koncilom, v soboto, 30. novembra 1963, v najstarejši rimski baziliki Marije Snežne ali Marije Velike.

Slovenski narod se je posvetil Božji Materi v prvem letu svoje samostojnosti, 15. avgusta 1992, na praznik Marijinega vnebovzvetja. Na ta dan svojo posvetitev (izročitev) vsako leto obnavljamo. Sicer pa izročitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu po naših cerkvah obnavljamo vsako prvo soboto v mesecu.

Obnavljanje izročitve naj bi nas vodilo do poglobljenega krščanskega življenja. Le tako češčenje Marijinega brezmadežnega Srca ne bo samo neka "pobožnost", ampak bo po Marijinem zgledu in s pomočjo njene priprošnje pospešila duhovno rast iz Božje besede in zakramentov, zlasti iz svete evharistije. Blagodejno bo vplivala na novo evangelizacijo in pomagala pri uresničitvi Slovenskega pastoralnega načrta.

5. nagovor: Poživimo molitev rožnega venca

1) »Sem Gospa rožnega venca«

Molitev rožnega venca je pri prvosobotni pobožnosti zelo poudarjena. Ne molimo samo enega dela rožnega venca, ampak o eni ali več skrivnostih tudi petnajst minut premišljujemo. Tako rožnemu vencu posvetimo več kot pol ure.

Molitev rožnega venca so v zadnjih stoletjih zelo priporočali papeži, a tudi Marija v več od Cerkve priznanih prikazovanjih, zlasti v Lurdu in Fatimi. Ta dragocena molitev je pri fatimskih prikazovanjih zelo v ospredju. Marija je med njimi vedno imela v rokah rožni venec. Zmeraj je pastirčkom naročala, naj rožni venec molijo vsak dan. Tega so se držali, čeprav domači družini nista imeli navade, da bi ga redno skupaj molili. Pastirčki so ga molili tudi pred začetkom prikazovanj.

Ko sta Lucija in Jacinta po prvem Marijinem prikazanju Frančišku povedali, da bo prišel v nebesa, a da bo prej po Marijini želji moral zmoliti še veliko rožnih vencev, je zelo zadovoljen vzkliknil: "O moja draga Gospa! Zmolil bom rožnih vencev, kolikor boš hotela!" Pogosto se je oddaljil od Lucije in Jacinte ter sam zase premišljeval ali molil rožni venec. Če mu je Lucija prigovarjala, naj se pride igrat, saj bo pozneje molil skupaj z njima, je odgovoril:

"Tudi pozneje bom molil. Ali se ne spomniš, da je rekla naša Gospa, da moram zmoliti veliko rožnih vencev?"

Pri zadnjem prikazanju, 13. oktobra 1917, je Marija razodela, da je "Gospa rožnega venca". Pastirčkom je naročila:

»Še naprej vsak dan molite rožni venec!«

Tako je rožni venec postal njihova vseživljenjska molitev.

2) Molitev rožnega venca je obrodila bogate sadove

Neka mati in sin sta prosila Frančiška, naj bi pri Devici Mariji izprosil zdravje za očeta in milost za sina, da mu ne bi bilo treba iti k vojakom. Frančišek ju je povabil, da so skupaj kleče molili rožni venec. Pridružili so se jim še drugi ljudje. Po poti do Irijske globeli so skupaj molili drugi del rožnega venca, v Irijski globeli pa še tretjega. Kmalu sta se vrnila v Irijsko globel mati in sin skupaj z zdravim očetom.

Lucija pripoveduje, da je k Jacinti prišel neki mož, ki je jokal kakor otrok. Dobil je poziv, da mora na vojsko, doma pa je imel bolno ženo v postelji in tri majhne otroke. Prosil je za ozdravljenje žene ali za preklic poziva. Jacinta ga je povabila, naj z njo moli rožni venec. Potem mu je rekla:

"Ne jokajte! Marija je tako dobra! Zanesljivo vam bo dala milost, za katero prosite."

Ni pozabila na moža. Na koncu rožnega venca je zanj vselej zmolila zdravamarijo. Čez nekaj mesecev je prišel s svojo ženo in tremi otročiči, da se zahvali Mariji za obe prejeti milosti. Zaradi vročine, ki jo je dobil pred odhodom, je bil oproščen vojaške službe, njegovo ženo pa je Marija čudežno ozdravila.

Frančišek in Jacinta sta imela velikokrat v rokah rožni venec zlasti v svoji zadnji bolezni. Njuna mati je povedala, da sta zmolila tudi po sedem do osem rožnih vencev na dan.

3) Sestra Lucija o rožnem vencu

Sestra Lucija je v svoji zadnji knjižici *Moj pogled na Sporočilo po preteku časa in dogajanj* med drugim zapisala o rožnem vencu tole:

»Vprašujem se: zakaj je [Marija] izbrala molitev rožnega venca in ne kakšne druge (...) Morda zato, ker je vsem najbolj dostopna, majhnim in velikim, modrim in nevednim, da z dobro voljo vsak dan darujejo Bogu ponižno molitev našega rožnega venca? Prav od začetka nas vodi k pomembnim Božjim skrivnostim odrešenjskega dela, ki ga je izvršil Jezus Kristus, naš Odrešenik.

To molitev začenjamo s klicem k Presveti Trojici: *V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha*. Nato se potopimo v prvo razodetje Boga v tej skrivnosti: 'Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin' (Lk 1,35).

Nadaljujemo molitev in zremo Marijo, spremenjeno v živi tempelj Presvete Trojice: Sveti Duh, ki je prišel nadnjo, Oče, ki je nad njo razgrnil svoje delo, in Sin, ki je bil po Najvišjem spočet v njenem deviškem telesu. Ta skrivnost Presvete Trojice je temelj, začetek in konec vsake naše molitve, vse naše biti in vsega našega življenja. Od Boga prihajamo, k Bogu se vračamo in v Bogu živimo (...)

Vsi potrebujemo Marijino posredovanje pri Bogu. Sveti oče Janez Pavel II. je dejal: 'Rožni venec je moja najljubša molitev.' Da, to je najlepša molitev, ki so nas jo naučila nebesa. Vodi k večjemu spoznavanju Boga in njegovega odrešenjskega dela v Kristusu.«

p. Anton Nadrah